

Bátorkő vára

Várpalotáról indultunk a belváros közeléből, de akár le is lehet rövidíteni a kirándulást, mert a település szélén, a Mátyás király utca végén is találni parkolási lehetőséget. Így viszont megcsodáltuk, igaz csak kívülről, a város közepén terpeszkedő Thury várat. A Piros jelzést követtük, amely először csak egy (most éppen sáros), enyhén emelkedő út, de aztán elértük a Vár-völgy bejáratát és elkezdődtek a csodák. Gyönyörű sziklafalak között haladtunk, érdemes volt mindkét irányba tekergetni a nyakunkat, mert változatos formákat alkottak. Abból a szempontból szerencsés volt a téli időpont, hogy sokkal jobban láttuk a hatalmas árok falait most, hogy még csupaszon meredeztek a fák, bár zöld is akadt, a jobb oldalon elég sok sudár törzsű fenyő kapaszkodott a sziklás oldalban. Rengeteg pihenőhelyet alakítottak ki a völgyben, még soha nem találkoztunk ilyen sűrűn padokkal. A völgy éles, nyugati irányú kanyara után, még érdekesebb sziklákkal találkoztunk, bal oldalon lefutnak merőlegesen az út felé a

tagolt vonulatok, némelyik úgy nézett ki, mint egy kőcsipkés fölénk magasodó kastély. Jobb oldalon a Bükkfa-Kúti árok beágazása után pedig az a monumentális kőfal húzódik amelyben a Gazsi-lik is található. Sajnos nem találtam a nevét a jellegzetesebb szikláknak sem, lehet, hogy névtelenek, de tényleg ámulatba ejtettek minket. Hamarosan felbukkant Bátorkő tornya, amely távolabbról, ebből a szögből teljesen természeti képződménynek tűnt, egy vékony, nagyon magas kőoszlopnak. Ahogy fordult alatta az út, szélesedett a toronyfal és feltűnt a magasban az ablakok nyílása. Itt tértünk el a Piros jelzéstől, amely a Közép-Dunántúli-Piros szakasza és megy tovább Tés felé. A Piros kereszten folytattuk, meredeken felmászva a várrom lábához, de aztán folytattuk a mászást fel a toronyba. Eredetileg három szintes építmény volt, de mára csak az egyik fala áll. A várat 1326-ban említik először oklevélben, a török uralom idején kezdte pusztulását. 1559-ből maradt fent az utolsó okleveles említése, feltehetően a 16. század

második felére már elhagyatottan állt és egyre romlott az állaga. Ma Pusztapalota néven is emlegetik. A várromtól folytattuk a jelzett úton, eleinte sziklákon vezet, majd kiér egy kis fennsíkra, amelynek széle egy sziklafal teteje. Innen jól ráláttunk a korábban alulról megcsodált sziklavonulatokra, és kettőnek közülük ki is tértünk a tetejére. Mindhárom szikláról jól látható a várrom is a fák között, most ugyan a szürkeségből emelkedett ki a torony, de el tudjuk képzelni milyen lehet, ha zöld levéltengerrel látnánk. Ezután erdőben kanyarog a jól jelzett és kitaposott ösvény, majd kiértünk a völgy peremére, és ahol találtunk lyukat a fák között, fotózgattunk az árok túloldalára. A növényzet is változott, füves, cserjés részeken haladtunk át, majd egy keskeny, rövid gerinc után levezet a jelzés meredeken, ismét sziklák között, vissza a Vár-völgybe és a már megjárt úton jutottunk el Várpalotára.